

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2234/2024
17.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈП КП „Лазаревац“, Лазаревац, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2152/24 од 22.05.2024. године, у седници одржаној 17.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2152/24 од 22.05.2024. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2152/24 од 22.05.2024. године у ставовима првом и другом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2152/24 од 22.05.2024. године у ставовима првом и другом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 496/21 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му на име разлике мање исплаћене зараде до минималне зараде у периоду од 01.10.2018. године до 30.09.2020. године, исплати за сваки месец износ од по 2.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике мање исплаћене зараде до минималне зараде за септембар 2018. године, исплати износ од 2.000,00 динара. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања трошкова судских такси. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2152/24 од 22.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена у ставовима другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против пресуде првостепеног суда у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погреше примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Испитујући правилност другостепеног решења садржаног у ставу трећем изреке другостепене пресуде, на основу члана 408. у вези члана 420. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца у овом делу неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Полазећи од чињенице да је тужилац жалбом побијао првостепену пресуду у целини, па и у погледу одлуке садржане у ставу првом изреке првостепене пресуде, у ком делу је усвојен његов тужбени захтев, другостепени суд је применом одредбе члана 389. став 1. у вези члана 378. став 3. Закона о парничном поступку, жалбу тужиоца у овом делу одбацио као недозвољену, јер је закључио да тужилац нема правни интерес за изјављивање жалбе у погледу одлуке којом је усвојен тужбени захтев тужиоца, као и у погледу одлуке којом је ослобођен од обавезе плаћања трошкова судске таксе.

Одредбом члана 378. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да је жалба недозвољена, поред осталог и ако лице које је изјавилу жалбу нема правни интерес за изјављивање жалбе.

С обзиром да је ставом првим изреке првостепене пресуде, тужбени захтев тужиоца усвојен и тужени обавезан да му на име разлике између мање исплаћене зараде до минималне зараде у периоду од 01.10.2018. године до 30.09.2020. године, исплати појединачне месечне износе које је тужилац определио својим тужбеним захтевом, те да је ставом трећим изреке првостепене пресуде ослобођен од обавезе плаћања трошкова судских такси, правилан је закључак другостепеног суда у погледу тога да тужилац нема правни интерес за изјављивање жалбе против ових одлука.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у преосталом делу, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе. Одлука којом је тужбени захтев тужиоца одбијен због застарелости потраживања на име разлике између исплаћене основне зараде и минималне зараде за месец септембар 2018. године, заснива се на примени одредбе члана 196. Закона о раду и у складу је са судском праксом садржаном у одлукама ревизијског суда, а тужилац уз ревизију не доставља другачију судску праксу. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољени ревизијски разлог.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у овом делу у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужбу у овој парници са захтевом за исплату разлике између исплаћене зараде до минималне зараде тужилац је поднео 26.10.2021. године, а побијани део односи се на неисплаћену разлику за септембар 2018. године у износу од 2.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија у овом делу није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић